Анастасія Бондарєва

ТЕНДЕНЦІЇ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ ОСВІТИ В АВСТРІЇ

Австрія належить до країн із високим рівнем економіки, якісним освітнім рівнем та займає перше місце серед країн за витратами на навчання одного учня і водночас найвищим навантаженням (на особу) у галузі обов'язкової школи.

Як зазначають українські і зарубіжні вчені такі, як Л. Антонюк, Н. Воскресенська, Б. Вульфсон, О. Матвієнко, В. Пилиповський, А. Сбруєва та інші на сьогоднішній день у Австрії сформована стабільна система освіти. Хоча необхідно зазначити, що освітня система країни постійно вдосконалюється і перебудовується, орієнтуючись на реалії життя – розширення освітніх обмінів, необхідність збереження високої якості промислових виробів і своєї частки на світовому ринку [1]. На державному рівні австрійський уряд створив такий освітній простір, який відкриває перспективи у освіті дітей упродовж життя, дає змогу основним школам (через автономію) формувати власний профіль, що забезпечує і гарантує якісну, відкриту, самостійну освіту та допомагає вирішувати проблеми через освітню консультацію та формувати школу, яка розвивається [3, с. 242].

Технологічна освіта країни намагається вирішити ціле коло таких проблем, як проблема неперервної освіти, контроль якості освіти, реформування, критеріїв та контролю якості знань, фінансування, соціокультурні аспекти, підготовка вчителя як фахівця, зближення загальної освіти із професійною шляхом введення у старших класах обов'язкових предметів: технологія, інженерія, індустрія тощо, розвиток творчих та пізнавальних здібностей учнів, розкриття їх потенційних можливостей тощо.

Сучасні методики профорієнтаційної роботи в австрійській основній школі опираються на принцип практичного знайомства із майбутніми професіями, тобто «учні повинні «приміряти до себе» певні професії» [2, с. 190].

Основна школа (10–14 років) спрямовує підготовку учнів до трудового життя та переходу в професійно-освітні середні і вищі школи залежно від їхніх інтересів, талантів, здібностей. Основні школи, спираючись на базовий навчальний план, можуть обирати власні профільні напрями такі, як художньо-креативний, природничо-технічний, екологічний, інформатика, здоров'я і харчування тощо і створювати власні автономні програми [3, с. 121].

Професійно-освітні середні школи передбачають навчання тривалістю від 1 до 4 років, причому навчання терміном 1–2 роки надає неповну середню освіту, а тривалістю 3–4 роки – повну закінчену професійну освіту. Так, наприклад, такі школи, як технічні, промислові і мистецькі фахові із тривалістю навчання переважно 4 роки проводять навчання за такими профільними напрямами, як машинобудування,

електротехніка, техніка для тонких робіт, електроніка, комп'ютерна техніка, будівельна техніка, текстиль, дерево, скло, друкарська техніка, графічна промисловість; мистецько-промислові і художні фахові напрями [3, с. 119].

Отже, загальною тенденцією розвитку основної школи Австрії в цілому та технологічної освіти зокрема є її орієнтація на широку диференціацію, варіативність, багатопрофільність, інтеграцію освіти, гнучкість у плані вибору профільного напряму та надання учням можливості зміни профілю [3, с. 209], а також зближення загальної освіти із професійною шляхом створення у старших класах профілюючих відділень технології, індустрії, інформатики.

Список використаних джерел

1. Антонюк Л., Корсак К. Освіта Австрії – стан і тенденції розвитку // Освіта і управління. – 2002. – № 3 (Т. 5) – С. 188–196.
2. Загальноосвітня підготовка учнів у процесі трудового навчання / Д. О. Тхоржевський, В. О. Дідух, В. К. Сидоренко [та ін.] ; за ред. Д. О. Тхоржевського. – К., 1998. – 184 с.

Організація профільного навчання у країнах Західної Європи: Монографія / За ред. М. І. Сметанського. – Вінниця: ВДПУ, 2008. – 339 с.